

bruges imod en tænkt invasion, og jeg ved ikke, hvem de tænker på, for det er billigere som instrument mod en stor invasion, at man bruger klyngeammunition.

Derfor tror jeg ikke, at man kommer frem til et totalforbud, for det vil lande som Finland og USA og Israel osv. ikke være med til. Men kan vi få dem presset hen til det, som vi også arbejder for, kan vi få drevet processen så langt, som det er meningsfuldt, altså det med uacceptable skader – og det vil sige, at der skal være selvestruktionsmekanismer, for de skal ikke kunne blive efterladt sprængfarlige, så børn eller andre ikke kan bruge området, for det kan ikke være sådan, at landområder totalt bliver ødelagt i fremtiden på grund af den – vil vi være med, men helst selvfølgelig nå frem til et Dublinresultat. Det kan vi bare ikke i FN-sporet.

Kl. 17:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:08

Pernille Frahm (SF):

Både ministeren og jeg er jo bekendt med, at den her vurdering, man har lavet af de selvdestruerende bomber, er meget, meget usikker. Og den vurdering, som Danmark i hvert fald tidligere har foretaget af en række af de her bomber, er senere hen blevet underkendt ved brug i praksis. Der har vi jo måttet, om jeg så må sige, sadle om, og det er derfor, jeg godt vil have en lillebitte smule klarhed over den danske linje i forhold til de her bomber med selvdestruerende mekanismer. For jeg frygter lidt, at Danmark ender med at gå med til en linje, som lovliggør noget, der nu er forbudt – altså lovliggør noget, som vi lige har været med til at forbyde. Vi har lige i Dublin været med til at forbyde en række af de her bomber. Det, som jeg gerne vide, er, om Danmark vil fastholde, at man vedkender sig, at det, som man engang har været med til at forbyde, stadig væk er forbudt, eller om man pludselig gennem et nyt spor vil åbne op for at tillade noget, som man sådan set har fået forbudt et andet sted.

Kl. 17:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Udenrigsministeren.

Kl. 17:09

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg forstår godt fru Pernille Frahms bekymring; jeg synes, den er fuldstændig rigtig. Den respekterer jeg til fulde, jeg har den samme bekymring.

Men det er jo ikke noget, der alene kendetegner Danmark, at vi er i begge spor – og jeg forstår også på fru Pernille Frahm, at hun synes, at vi skal være i begge spor. De fleste EU-lande er også i begge spor. Det vil sige, at vi ikke vil ulovliggøre noget, der er forbudt. Problemet er jo bare, at det, som vi tror er forbudt, ikke er forbudt. Det er jo ikke nogen FN-vedtagelse, som gælder for de lande, der ikke har været med. Altså, alle de lande, der ikke har været med i Osloprocessen, er ikke omfattet af den. Og det er altså 90 pct. af alle klyngevåben, der så vil falde uden for Osloprocessen, og så er den ikke så meget værd.

Jeg opfatter Osloprocessen som noget, hvor vi stiller de maksimale krav, som vi prøver at få trukket så langt frem som muligt, så vi kan få reguleret disse ting og få selvdestruktion på, og jeg helt enig i, at der også er fejl i de mekanismer. Men vi må komme så langt, som vi overhovedet kan, for ellers kommer vi ingen vegne. Der bliver ingen ændring i brugen af klyngevåben og klyngeammunition, hvis vi bare siger: Oslo eller ingenting – for så bliver det altså ingenting, og så vil jeg hellere have fremskridt til gavn for ofrene på jorden.

Kl. 17:10

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:10

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan give et eksempel på nogle af de ting, som jeg gerne vil høre lidt mere om hvad den danske regering gør ved. Man diskuterer f.eks. de der undtagelser – hvad det er for en type bomber, det skal omfatte, og hvilke typer det ikke skal omfatte – og der er desværre i artikel 4, § 2, en meget ulden formulering af, hvad det er, der er undtaget. Konsekvensen af det er, at en række af de bomber, som man så vil ende med at forbyde, hvis man følger den her meget store undtagelse, der er i artikel 4, § 2, er nogle, som rent faktisk i dag nærmest bliver betragtet som teknologisk affald, altså våbenaffald, gamle lagre af ting, som alligevel ikke vil blive anvendt, og som man alligevel står foran at skulle skrotte.

Så er spørgsmålet, om man fra dansk side vil vælge at fastholde det spor, man lagde i Dublin, hvor man faktisk gjorde det mere præcist, hvad undtagelserne var, og de var ganske få, eller om man vil acceptere en undtagelsesformulering i FN-sporet, der bliver så bred, at det, vi ender med at forbyde, er ting, som nærmest er skrottet i dag – altså, det er så tæt på skrotning, at det